

dobbelt usfordragelig at bære. Nu vil den ærede Minister sige: Det er en Sag, der ikke bør komme frem igennem Spørgsmaalet om Bevillingen af de 311 Rigsdaler, men jeg maa tillade mig dertil at anføre, at der maa hensees til, at det virkelig ikke ganske forholder sig saaledes, som den ærede Minister vil gjøre gjældende, at der Intet forelaa, da denne nye Udgift blev besluttet af Theaterbestyrelsen. Det forholder sig virkelig ikke saaledes; thi for det Første er jo i den nærmest tilbagelagte Tid, hvori denne Vagt ikke havde været benyttet, paa mange Maader den offentlige Mening derom bleven lagt for Dagen. Men ialfald var netop Børnepligten bleven gjort almindelig, og deri maatte ligge en Opfordring til ligesom at efterleve, hvad den ærede Ordfører gjensagende har oplyst er Grundlovens klare Bydende, at Militairmagten kun i det aller sidste og aller yderste Tilfælde maa bruges som Politii. Jeg maa tilstaae, at det har baade undret mig og gjort mig ondt, at den ærede Minister med en vis Barme har ivret mod det, han kalder det Obligatoriske for Ministeriet, der skulde ligge i denne Antegning. Jeg troer, at Rigsdagen er i sin gode Ret, naar den siger: Til en efter vor Mening i sig selv forkastelig Indretning ville vi Intet bevilge; thi da er det mig ganske aabenbart, at det maa være en Advis, der i høi Grad maa indeholde Opfordring, næsten en obligatorisk Opfordring til Ministeren, til ikke leetelig at indlade sig paa eller taale denne Foranstaltning i de Departementer, der høre under hans Ministerium. Men naar han tillige anfører, at Afvigelseerne derfra vilde medføre en forøget Udgift og Besvær for Theatrets Bestyrelse og altsaa for Statskassen, saa forekommer det mig ogsaa, at dette slet ikke er vel begrundet. Det er nemlig paa ingen Maade indlysende, at Theaterbestyrelsen skulde have Ret, naar den synes at forudsætte, at dersom den ikke faaer denne Soldatervagt, den da nødvendigtvis skulde requirere et endnu bekofteligere Politii. Jeg skulde tillade mig at troe, at den maatte kunne bære sig ad ligesom Privattheatre hjælpe sig i lignende Tilfælde; jeg skulde tillade mig at troe, at den maatte kunne faae den saakaldte Politijeneste paa det Sted, der dog for det Meste reducerer sig til det,

som her er nævnt, at lukke Døre i, som Bedkommende glemme at lukke, — at den maatte kunne faae den besørget og hvad Dyrigt der var at besørge paa en meget lidet bekoftelig Maade ved dens eget Personale, hvoraf dog maaffee Adskillige ville kunne være ledige for den Tid til denne Tjeneste. Men i ethvert Fald troer jeg, at det skal staae fast for Enhver, der læser, hvad der er passeret i dette Thing, navnlig den ærede Cultusministers Udtalelser, at det vilde være en Modsigelse, dersom Fleetheden af den danske Rigsdag, som jeg er overbevist om, er af den Formening, at det er en upassende og forkastelig Benyttelse af vor Hær, naar den opstilles til det Brug, hvorom her er Tale, — dersom den, efter hvad her er passeret, vilde ved at forandre Udvalgets Indstilling svække Betydningen af den Betragtningssmaade af dette Forhold, der her er gjort gjældende. Jeg for min Deel maa derfor tilstaae, at jeg paa ingen Maade finder Anledning til at fravige den Indstilling, som Udvalget har gjort.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal blot tillade mig et Par korte Bemærkninger med Hensyn til det sidste Foredrag. Den ærede Rigsdagsmand meente, at denne Sag maaffee havde faaet en noget anden Skikkelse ved den særegne Barme, hvormed jeg havde talt i det foregaaende Møde. Den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til mit Foredrag, rigtig nok paa Latin, at det var meget let, og jeg maae tilstaae, at naar der skulde være nogen Bebreidelse, der var at gjøre mig, var det vistnok denne, jeg snarest ventede, men jeg antog, at den finder sin Begrundelse i, hvad den ærede Ordfører i samme Sætning antydede, nemlig at der var Tale om en let Gjenstand. Men at man kunde finde en saadan Barme i mit Foredrag, at den skulde have givet Sagen sin særegne Betydning, har jeg ikke troet. Naar den ærede Rigsdagsmand iøvrigt udtalte, at det havde overrasket ham og gjort ham ondt, hvad jeg havde udtalt i Almindelighed om Betydningen af en saadan Udtalelse fra Thingets Side, saa forekommer det mig, at hans egne Ord maatte vise ham, at der ikke egentlig var stor Uoverensstemmelse